

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 024999 20 Увп
Бања Лука, 23.9.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Едине Чупељић председника вијећа, те Страхиње Ђурковића и Смиљане Мрше чланова вијећа, уз учешће Маје Савић као записничара, у управном спору по тужби Д. Ш. из Б., ул. Н. Ч. број ..., заступан по адвокатима Л. Р. и М. Б. из Заједничка ..., у Б. Л., ул. К. број ... (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број 21.04/951-356/19 од 22.5.2019. године тужене Управа ..., у предмету излагања на јавни увид података о непокретностима и утврђивања права на непокретностима, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 024999 19 У од 13.7.2020. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 23.9.2021. године донио је ову

ПРЕСУДУ

Захтјев се уважава, пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 024999 19 У од 13.7.2020. године, се преиначава тако да се тужба уважава и оспорени акт поништава.

Обавезује се тужена да тужиоцу исплати трошкове управног спора у износу од 2.193,75 КМ, у року од 30 дана од дана пријема ове пресуде, под претњом принудног извршења, док се са вишком захтјева тужилац одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против оспореног акта, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Управа ..., Подручна ... Л. - Комисија ... (Комисија) број 21.26/951-124-1396/16 од 16.11.2018. године. Тим првостепеним рјешењем у тачки 1 диспозитива утврђен је садржај непокретности у Привременом листу/пописном листу непокретности (ПЛН) број 1396 к.о. С., тако да је утврђено право својине на земљишту означеном као к.ч. бр. 1250/6 у пов. 1795 м2 к.о. С. у корист тужиоца са 1/1 дијела, с тим да је тачком 2 диспозитива одређено да на предметним непокретностима нема терета и ограничења у вези са располагањем предметном непокретности и истовремено тачком 3 диспозитива одређено да ће се по правноснажности овог рјешења исто провести у јавним евиденицијама уз напомену да Привремени лист непокретности број 1396 к.о. С. чини саставни дио овог рјешења (тачка 4).

Одбијање тужбе образложено је разлозима да је одредбом члана 71 став 1 Закона о премјеру и катастру Републике Српске („Сл. гласник РС“ број 6/12, 110/16 и 62/18, у даљем тексту: Закон о премјеру и катастру) прописано да се катастар непокретности

оснива у катастарским општинама у којима је на снази пописни катастар, катастар земљишта успостављен на основу премјера у стереографској пројекцији, катастар земљишта и катастар непокретности са утврђеним корисником успостављени на основу премјера у Гаус-Кригеровој пројекцији (катастарска евиденција) и земљишна књига, при чему се утврђивање права на непокретностима врши на основу података из катастарског оператата у смислу одредбе члана 84 став 1 тачка в) тог закона, те да се жалбом може побијати рјешење само у погледу утврђених података премјера и катастарског класирања земљишта на основу одредбе члана 87 став 2 цитираног закона. Такође, суд се позива на одредбу члана 40 став 1 Правилник о начину оснивања и одржавања катастра непокретности Републике Српске („Сл. гласник РС“ број 11/14, 25/14 и 31/15, у даљем тексту: Правилник), којом је прописано да у поступку излагања података, странке могу давати примједбе на податке утврђене премјером и катастарским класирањем земљишта, а сходно ставу 2 овог члана, Комисија је дужна да размотри ове примједбе и ако утврди да су основане изврши одговарајуће промјене података, а за примједбе које није усвојила износи разлоге у рјешењу које доноси у овом поступку. Нижестепени суд наводи да је предмет излагања била парцела број 1250/6 уписана у п.л.бр. 1396 к.о. С., у површини 2000 м², а која одговара парцели старог премјера 561/197 уписана у зк.ул. бр. 582 к.о. С., односно да се ради о парцели уписаној у Привремени лист непокретности број 1396 к.о. С. површине 1795 м² и да утврђена разлика износи 205 м², која разлика се не сматра дозвољеним одступањем у смислу одредбе члана 47 став 2 Правилника о дигиталном геодетском плану („Сл. гласник РС“, број 43/04), па будући да ова разлика представља веће одступање од дозвољеног то је приговор тужиоца уведен у списак примједби под бројем 29, јер се наведена разлика површине не може исправљати у поступку излагања због чега је предмет прослијеђен на даљи поступак Подручна ... Л., тако да се приговори тужиоца одбијају као неосновани.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужилац побија њену законитост из свих основа садржаних у одредби члана 35 став 2 Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС). Истиче да предметна парцела и по посједовном и по земљишно-књижном стању има површину од 2000 м², а које земљиште је отац тужиоца, по основу купопродајног уговора од 12.5.2005. године, купио од М. В. и исту је уговором о поклону пренио на тужиоца тако да је ова парцела увијек имала површину од 2000 м², па је Комисија незаконито смањила површину ове парцеле за 205 м², што је противно одредби члана 47 став 2 Правилника о дигиталном геодетском плану („Сл. гласник РС“, број 43/04), јер у односу на површину ове парцеле дозвољено одступање представља разлику највише од 78 м². С обзиром да је тужилац истакао ову примједбу у поступку излагања, Комисија је била дужна, у складу са одредбом члана 40 и 41 Правилника, расправити ту примједбу, што није учила већ је поступила супротно наводећи да предметна парцела има површину од 1795 м². Будући да пропусти управног органа није санкционисао нижестепени суд то је и одлука нижестепеног суда незаконита. Предлаже да се захтјев усвоји, побијана пресуда преиначи или укине, а тужиоцу досуде трошкови спора према исказаном трошковнику.

У одговору на захтјев тужена истиче да остаје код разлога датих у образложењу оспореног акта.

Размотривши захтјев, одговор тужене, побијану пресуду и цјелокупне списе предметне управне ствари, на основу члана 39 ЗУС, одлучено је као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произлази да је извршено излагање на јавни увид података о непокретности и то к.ч. бр. 1250/6 која је уписана у п.л. бр. 1396 к.о. С. у површини од 2000 м², и која одговара парцели старог премјера 561/197 уписана у зк.ул. бр. 582 к.о. С. у истој површини. Рјешењем Комисије је утврђена површина те парцеле од 1795 м², што је за 205 м² мање. Оспореним актом је одбијена жалба тужиоца, а побијаном пресудом је одбијена тужба и одржан на снази оспорени акт из разлога који су наведени у уводном дијелу образложења ове одлуке.

На основу одредбе члана 83 став 1 Закона о премјеру и катастру, у поступку излагања странка може ставити примједбе на податке утврђене премјером и катастарским класирањем земљишта.

Према ставу 2 овог члана, Комисија је дужна да размотри стављене примједбе и, ако утврди да су основане-врши одговарајуће промјене података утврђених премјером и катастарским класирањем земљишта, а за примједбе које није усвојила-износи разлоге у рјешењу које доноси у овом поступку.

Сходно ставу 3 члана 83 овог закона, ако се примједба односи на податке о култури и класи, комисија ће затражити мишљење пољопривредног стручњака, а за примједбе које се односе на зграде-затражиће мишљење грађевинског стручњака.

Из наведених одредаба, произлази да странка у поступку излагања може ставити примједбе које се односе на податке утврђене премјером и катастарским класирањем земљишта, а те примједбе могу се тицати, површине парцеле, класе, културе, као и у погледу примједби које се односе на објекте.

Тужилац је на основу цитираних одредби Закона о премјеру и катастру те одредбе члана 40 став 1 Правилника истакао приговоре у погледу утврђене површине предметне парцеле, што представља примједбу у погледу података утврђеног премјера, па је Комисија била дужна да размотри те примједбе и о истима се изјасни у току тог поступка, а не да, како то погрешно наводи нижестепени суд, прослиједи тај приговор Подручна ... Л. на одлучивање када је одредбом члана 41 став 3 Правилника регулисано да се примједбе у погледу података премјера рјешавају упоредо са излагањем података.

Према подацима из управног списка, произлази да је парцела 1250/6 настала цијепањем матичне парцеле 1250/1 С. г. од које су настале парцеле 1250/1 у површини 2960 м²; к.ч. бр. 1250/5 у површини од 1000 м²; к.ч. бр. 1250/6 у површини од 2000 м² и к.ч. бр. 1250/7 у површини од 1000 м², по предмету број 02/3-952-228/83; да је у купопродајном уговору закљученом између М. В. као купца и М. М. као продавца од 30.7.1982. године наведена парцела имала површину 2000 м² и у тој површини је продата оцу тужиоца Д. Ш. по основу купопродајног уговора од 12.5.2005. године закљученог између М. В. као продавца и Д. Ш. као купца и иста је у земљишно-књижном улошку уписана са површином од 2000 м².

У поступку излагања ова парцела је добила површину од 1795 м², па разлика у површини износи 205 м² што није у границама дозвољеног одступања у смислу члана 47 став 2 Правилника о дигиталном геодетском плану.

Из наведених разлога Врховни суд не прихвата закључак тужене из оспореног акта да је разлика у површини предметне парцеле у границама дозвољеног, јер је такав закључак, као што је истакнуто, у супротности са одредбом члана 47 став 2 Правилника о дигиталном геодетском плану према којој дозвољено одступање за парцелу површине до 2000 м² износи 31 м², а у овом конкретном случају то одступање износи 205 м².

Врховни суд истиче да се, од 1982. године, наведена парцела у свим јавним регистрима (посједовном листу и земљишној књизи) води са површином од 2000 м², па зачуђује изјава геометра Н. П. од 13.11.2018. године да наведена парцела није никада имала површину од 2000 м² и да је до грешке у рачунању површине дошло приликом настанка предметне парцеле. Ово из разлога што је предметна, парцела као што је већ наведено, настала цијепањем матичне парцеле 1250/1 које је извршено 1983. године и од тада има површину од 2000 м².

Правилно тужилац указује да је Комисија, у погледу истакнутих примједби које су се односиле на утврђену површину парцеле била дужна поступити у складу са одредбама члана 83 Закона о премјеру и катастру члана 40 и 41 Правилника и расправити те примједбе.

Наиме, одредбом члана 41 став 3 Правилника о дигиталном геодетском плану прописано је да се све утврђене грешке отклањају, зависно од врсте грешке, на терену или у канцеларији, а чланом 42 став 1 тог правилника је регулисано да се утврђивању површина приступа послје прикупљања података, контроле прикупљених података и отклањања утврђених грешака.

Одредба члана 47 став 3 цитираног правилника, на коју се нижестепени суд позива, упућује само да се наведена грешка у површини парцеле која прелази разлику површине од дозвољене уписује у списак грешака, а начин отклањања грешке регулисан је чланом 83 Закона о премјеру и катастру и чланом 41 и 42 Правилника о дигиталном геодетском плану.

Будући да Комисија у свом саставу има геометра, као члана комисије, онда је неопходно да се изласком на лице мјеста изврши премјеравање предметне парцеле и тачно утврди њену површину, поготово што је та парцела, како то произлази из изјаве Д. Ш., јасно обиљежена оградом и изјасни се гдје је „нестала“ разлика у површини од 205 м², јер предметна парцела од 1982. године није мијењала површину.

Штавише, предметна парцела је од момента од када ју је купио М. В. 1982. године имала површину од 2000 м², а касније је ту парцелу именовани у истој површини продао Д. Ш. - оцу тужиоца, па је неприхватљиво закључивање управних органа да предметна парцела никада није имала површину од 2000 м².

Из наведених разлога, Врховни суд налази да је побијаном пресудом којом је одбијена тужба тужиоца као неоснована, остварен разлог њене незаконитости из одредбе члана 35 став 2 ЗУС, па се отуда захтјев тужиоца на основу одредаба члана 40 став 1 и 2 тог закона уважава и побијана пресуда преиначава на начин како је одлучено у изреци ове пресуде.

Одлука о трошковима поступка заснива се на одредби члана 6 став 1 Закона о измјенама и допунама Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 63/11) којом

је прописано да странка која изгуби спор дужна је противној странци надокнадити трошкове спора, члану 397 Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС", број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13 – у даљем тексту: ЗПП), којим је прописано да ће суд када преиначи одлуку против које је поднијет правни лијек, одлучити о трошковима поступка и члану 387 истог закона којим је регулисано ако је прописана Тарифа за награде адводата или за друге трошкове, ови трошкови ће се одмјерити по овој тарифи. Тужилац је поставио захтјев за накнаду трошкова управног спора у износу од 877,50 КМ, а који се односе на састав тужбе са паушалом и ПДВ који износ је и досуђен јер је у сагласности са Тарифом о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Сл. гласник РС“, број 68/05 – у даљем тексту: Тарифа) којом је у Тарифном броју 3 прописано да, за састављање поднеска (тужбе) у управном спору награда износи 300 бодова па како је вриједност бода, у смислу члана 14 став 2 Тарифе, 2,00 КМ онда награда адвоката за састав тужбе износи 600,00 КМ плус паушал од 25% у смислу члана 12 Тарифе што износи 150,00 КМ, те трошкови ПДВ од 17% (јер је пуномоћник тужиоца обвезник ПДВ) у смислу члана 6 Тарифе што износи укупно 877,50 КМ. Такође тужилац је поставио захтјев за накнаду трошкова састава захтјева у износу од 900,00 КМ, паушала од 25% што износи 225,00 КМ и трошкова ПДВ од 17% што износи 191,25 КМ па је досуђен износ од 1316,25 КМ, тако да је тужиоцу досуђен укупан износ трошкова спора од 2193,75 КМ, јер су исти у складу са Тарифом.

Са вишком захтјева који се односи на накнаду трошкова судске таксе на тужбу и пресуду, те захтјева, Врховни суд је одбио тужиоца, јер у спису управног спора нема података да је тужилац платио наведену судску таксу иако је од стране нижестепеног суда позиван да исту плати.

Записничар
Маја Савић

Предсједник вијећа
Едина Чупељић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић